

iemand geplaagd. Ja maar — Mary had het land aan haar en... nou ja! Zij was óók nooit aardig tegen Máry geweest.

Hè, wat voelde ze zich prettig. Ze ging nog eens gauw die nieuwe sonate spelen, die was erg moeilijk....

III.

Phil was, als gewoonlijk, laat den volgenden morgen. Door het drukke gerij en geloop in de Prinsenstraat had haar klein figuurtje gehold, soms een eindje op het trottoir, lenig ombuigend wanneer iemand van den anderen kant kwam, dan, met een fikschen sprong van de stoep wippend, tusschen karren, auto's en fietsen. In den eenen arm haar collettasch, met den anderen zwaaiend, soms zich aan een lantaarnpaal omslinterend, kroop ze door een gangetje tusschen twee karren, tripte ze langs een langzaam-kuierenden ouden heer, een leeg eindje straat hard hollend.

Dank zij dezen hardloop, was ze net op tijd binnen. Zij hijgde nog toen Noordje binnenkwam, van wie ze de eerste les hadden. Vriendelijk bestraffend schudde de leerares het hoofd:

„Wat heb je weer gehold, waarom sta je niet wat vroeger op? Je bent altijd op het nippertje”.

Phil keek haar verheugd-glimlachend aan; blijkbaar was Noordje alweer vergeten wat er gisteren gebeurd was. Ze spande zich in, om bij de les te blijven en goede antwoorden te geven, en lette niet op Biep Flossing, die weer gichelde, toen Phil een moeilijke stijlfiguur kon verklaren.

In de pauze na 't eerste uur kwam opeens Mary Tenne uit B inhollen, op Biep af; ze fluisterden samen en keken spottend naar Phil. Toen holde Mary weer weg en Phil probeerde gewoon te kijken. Maar — 't was vreemd, ze had een onnozelen gevoel, alsof ze machteloos was tegen die twee. Ze kon niet meer dat prettig-sterke gevoel van gister terugkrijgen. Was het misschien niet dwaas, voor zulke akelige kinderen „goed” te wil-

len zijn? Nu ja.... Ze hoefde ook niet snoezig tegen hun te doen, alleen Mary niet verklappen....

Phil had de week en na het laatste uur moest ze de kaart van Nederland wegbrengen. Iets later dan anders ging Phil haar mantel aantrekken, toen opeens uit B Annie, Mary en Biep te voorschijn kwamen. Tardend-lacherig kwam Mary op haar toe:

„Was het prettig gister in de doos?”

Annie en Biep bleven naast haar staan. Nu moest Phil toch wel gelooven, dat Annie in het complot was. Zonder Mary te antwoorden, keek ze Annie aan: „Doe jij ook mee?”

Annie, even beschaamd, verborg dat achter luid spreken: „Och kind, doe niet zoo mal, je weet van malligheid niet wat je doen zal. Heb je vandaag weer een „verháál” gegeven?”

„Zoo”, zei Phil; ze voelde dat ze bleek werd. „Zoo”.

„Ja, zóó”, deed Annie haar na. „Je doet alle mogelijke moeite, om bij Noordje een wit voetje te krijgen en je denkt dat je hemel-hoog boven ons verheven bent en wil niet met mij achter haar loopen. Je bent een bespottelijk schaap”.

Phil stond met haar mantel aan, zonder hoed, tegenover hun. Ze voelde die drie plotseling als hevige vijanden, Annie het ergst. Want nu begreep ze, dat Annie gister Mary had opgestoot.

„Zoo”, zei Phil weer. „En wat wouen jullie nou?”

Ze stond tegen den muur en de drie tegenover haar kwamen al dichter om haar heen staan.

„Ik wou eens weten, of je 't gister prettig hebt gehad in de doos”, treiterde Mary weer.

„Je hoeft niet bang te zijn, Mary, ik zal het niet aan Noordje vertellen”, zei Phil kalm.

„Och! is het heusch? Wat is ze weer verheven! Kind, je durft niet eens!” Mary gaf Phil een stomp in haar maag.

„Hou je handen thuis”, zei Phil. Haar oogen begonnen te steken, ze voelde, dat